

РЕШЕНИЕ

№ 193

гр. София , 31.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 13-ТИ ТЪРГОВСКИ в публично заседание на девети март, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Анелия Цанова
Членове:	Христо Лазаров Николай Метанов

като разгледа докладваното от Христо Лазаров Въззивно търговско дело № 20211001000005 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава двадесета от ГПК – Въззивно обжалване.

Образувано е по въззивна жалба от ищеца - „МВЕЦ - Ракита“ ООД, ЕИК 202523706, чрез адв. И. срещу решение № 260211 от 22.10.2020г., постановено по т.д. № 2486/2019г., по описа на СГС, VI-4 състав, с което е отхвърлен предявеният срещу ответника - „Застрахователно акционерно дружество Армеец“ АД, ЕИК 121076907, частичен иск с правно основание чл. 99 ЗЗД, вр. с чл. 405 КЗ за сумата от 26 000 лв., частично от 97 980 лв. – застрахователно обезщетение за вреди от ПТП на 28.08.2019 г., от което е бил увреден л.а.“Ауди Q 7“ с рег.***** и е осъден да заплати съдебни разноски от 700 лева.

Въззивникът/ищецът – „МВЕЦ - Ракита“ ООД твърди, че първоинстанционното решение е необосновано, неправилно и постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Твърди, че първоинстанционният съд е достигнал до погрешен извод за допуснато нарушение на общите условия/ОУ/ на застрахователния договор „груба небрежност“ от водача на автомобила. На следващо място твърди, че

неправилно не била дадена вяра на показанията на разпитаните по делото свидетели, както и не било обсъдено писмо от ОПУ-гр. Добрич, с рег. № 94-00-8/03.01.2020г., ведно с приложена скица на процесния участък. Според ищецът, съдът изцяло е пренебрегнал всяко едно негово възражение, без да направи дължимия анализ и съпоставка, и без да изложи никакви мотиви и правни изводи. Счита, че от събраните доказателства не можело да се установи, че ищецът е действал при груба небрежност, а напротив, ударът е настъпил незабавно след избягване на челен сблъсък и без време за никаква спирачна реакция. Счита, че са погрешни изводите на съда обосновани с липсата на посочване в протокола за ПТП на насрещно движещ се автомобил, което се установявало от показанията на свидетелите Д. и Т.. Счита, че отказът на застрахователя за изплащане на застрахователно обезщетение, не се припокривал със субективните и обективни елементи от фактическия състав на т. 14.5 от ОУ. На следващо място твърди, че е недопустимо застрахователят по свое усмотрение да определя кое поведение приема за груба небрежност, без да е определил това предварително, без да го е разграничил от обикновената небрежност и без предварително да го е свел на вниманието на застрахования, предвид липсата на легална дефиниция. Твърди, че основната причина за настъпване на ПТП е наличието на внезапно появило се пътно препятствие – друго ППС, което следвало да бъде заобиколено чрез извършване на спасителна маневра. На следващо място твърди, че пристигналият екип на МВР не е правил замерване на спирачния път, място на автомобила и други съществени факти. Моли въззивния съд да отмени обжалваното решение и да реши спора по същество, с което да уважи предявеният частичен иск. Претендира разноски за двете инстанции.

Въззиваемият/ответникът - „Застрахователно акционерно дружество Армеец” АД е подал в срок отговор на въззивната жалба, чрез юр. З.. Оспорва твърденията във въззивната жалба за порочност на решението във връзка с изводите на съда за наличие на груба небрежност, представляващ изключен риск по процесния застрахователен договор. Счита, че от механизма на осъществяване на конкретното ПТП се установявало, че водачът поотделно и в съвкупност е осъществил многобройни тежки нарушения на правилата за движение по пътищата. Моли въззивния съд да потвърди обжалваното решение като правилно и законосъобразно. Претендира разноски за

въззивното производство. В условията на евентуалност прави възражение за прекомерност на заплатеното от ищеца адв. възнаграждение за въззивното производство.

Въззивният съд като взе предвид оплакванията в жалбата, доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в законния срок, от надлежна страна по делото и против подлежащо на въззивно обжалване решение на градския съд, същата е допустима и подлежи на разглеждане по същество.

На основание чл. 269 от ГПК, въззивният съд след служебно извършена проверка на решението установи, че то е валидно и допустимо в обжалваната част.

Страните по делото не спорят и от доказателствата по делото се установява, че със застрахователна полица № 0000575749 от 21.11.2016г., между „Порше лизинг Бг“ ЕООД и „Застрахователно акционерно дружество Армеец“ АД е сключен договор за застраховка каско и злополука, по който ответникът е поел задължението да носи през периода 23.11.2016г. – 22.11.2021г. риска от увреждане на л.а. „Ауди Q 7“ с номер на шаси WAUZZZ4M5HD009387. Видно от раздел IV, т. 14.5 от Общите Условия за застраховка на МПС /Каско/, се установява, че страните са уговорили изключен риск при пълна загуба или частична щета на застрахованото МПС, когато са причинени от умишлени или с груба небрежност действия на застрахования, член на неговото семейство, трето ползващо МПС лице или водача на МПС, чиито действия са предизвикали застрахователното събитие. В т. 50.2. е уговорено задължението на застрахования, да ползва и пази МПС с грижата на добрия стопанин. В т. 50.3. е уговорено задължението на застрахования, да предприема всички обичайни и разумни предохранителни действия и мерки за предпазване на застрахованото имущество от вреди. В т. 50.5. е уговорено задължението на застрахования, да спазва стриктно правилата за движение, съгласно Закона за движение по пътищата и подзаконовите актове при прилагането му. В т. 50.9. е уговорено, че при неспазване на задължението на застрахования по настоящата точка, застрахователят има право да намали или откаже изцяло плащане на

застрахователно обезщетение. Видно от протокол за ПТП от 28.08.2019 г. се установява, че поради несъобразена скорост в зоната на ляв завой при с. Владимирово, водачът на л.а.“Ауди Q 7“ с рег. ***** – Б. А. Д. е напуснал пътното платно в дясно и се е блъснал в скат на канавката. Видно от договор за цесия от 31.10.2019 г. се установява, че „Порше лизинг Бг“ ЕООД е прехвърлил на „МВЕЦ - Ракита“ ООД всички свои права по договора за имуществено застраховане срещу „Застрахователно акционерно дружество Армеец“ АД, който е уведомен от цедента за прехвърляне на вземането с писмо от 31.10.2019г.

По делото е разпитан свидетелят Д., който дал показания, че управлявал процесния автомобил при настъпване на събитието по пътя за гр. Добрич преди с. Владимирово, че около 50-70 м. преди завоя изскочил бял микробус, за да избегне удара се отклонил надясно, излезнал от пътя и паднал в бетонен канал с предницата напред. Според свидетеля се движел със скорост от 50 км/ч., защото завоят бил много остър и на около 500-600 метра преди завоя имало табела за ограничение на скоростта до 50 км./ч. По делото е разпитан и свидетелят Т., който дал показания, че при настъпване на произшествието е пътувал в автомобила, който се движел по прав участък, не е гледал километража, но като шофьор имал усещане за скоростта, че е около 50 км./ч. Предстоял остър ляв завой, но в тяхното платно навлязъл бял микробус, поради което за да се избегне удара с него, техният автомобил се е отклонил надясно.

Видно от приетите в първоинстанционното производство снимки/л. 110-л.114/, се установява наличието на пътни знаци за ограничение на скоростта – 70 км.ч; 50 км.ч. и 30 км.ч.

Видно от представено от ищеца писмо рег. № 94-00-8/03.01.2020 г./л. 195/, издадено от директора на Областно пътно управление-Добрич на Агенция „Пътна Инфраструктура“, към което е приложена един лист за постоянната сигнализация с пътни знаци и маркировка на процесния пътен участък, се установява, че в процесния участък на ПТП има ограничение на скоростта 50 км.ч. и е забранено изпреварването.

Видно от представено от ответника писмо с рег. N 53-00-495/28.07.2020 г./л. 204 – л. 205/, издадено въз основа на съдебно удостоверение и издадено

от същия директор на ОПУ на Агенция „Пътна Инфраструктура“, към което са приложени два листа, за постоянната сигнализация с пътни знаци и маркировка на процесния пътен участък, в което се сочи, че са поставени пътни знаци за ограничение на скоростта B26 /70/, B26 /50/, B26 /30/.

Видно от кредитираното от първоинстанционния съд заключение на вещото лице Ж. Е., се установява, наличието на причинна връзка между вредите по застрахования автомобил и процесното ПТП, както и че стойността на ремонта автомобила възлиза на 73 537,86 лв., който към настъпване на събитието е бил на стойност 97 000 лв. по средни пазарни цени, поради което е налице „тотална щета“. Според вещото лице преди настъпване на произшествието водачът на автомобила е следвало да преодолее остър /под около 90 градуса/ ляв завой, а автомобилът се е движел със скорост от 107,5 км./ч. Вещото лице е констатирало, че критичната скорост за преодоляване на завоя е 36,86 км./ч., а процесното събитие е бил предотвратимо при скорост до 35 км./ч.

За да отхвърли предявения частичен иск от цесионера по имуществена застраховка „Каско“ срещу застрахователя, първоинстанционният съд е изложил мотиви, че поведението на водача на застрахования автомобил следвало да се квалифицира като „груба небрежност“, която в областта на гражданското право е с по-висока степен на укоримост форма на обикновената небрежност и длъжникът в конкретната ситуация не е положил и най-елементарната грижа, която и най-небрежният водач на МПС би положил. В случая не можело да се приеме, че и най-небрежният водач при ясното съзнание, че му предстои „остър“ ляв завой /на около 90 градуса/ би се движел със скорост от 107,5 км./ч., при положение, че не се спори, че той е възприел знак за ограничение на скоростта до 50 км./ч, но се установявало, че непосредствено преди завоя бил поставен знак за ограничение на скоростта до 30 км./ч. Според съда е налице изключително сериозно нарушение на правилата за движение, което довело до поставяне на водача на автомобила в ситуация на повишен риск, който било невъзможно да се избегне, защото процесното събитие било предотвратимо при скорост до 35 км./ч. Водачът с поведението си е увеличил значително риска от настъпване на пътното произшествие, защото съзнателно нарушил правилата за движение по пътищата и не е положил никаква грижа за застрахованото имущество за

неговото предпазване от ПТП, поради което поведението му представлявало проява на „груба небрежност“. Като проява на „груба небрежност“ следвало да се приеме не само движението със значително превишена скорост, но и проявлението в съвкупност на следните фактически обстоятелства - несъобразяване с разумната скорост при приближаване на „остър“ завой и съответно с допустимата от закона; несъобразяване със знаци за ограничаване на скоростта последователно до 70 км./ч, 50 км./ч и до 30 км./ч., разположени на 700 метра от завоя, на 100 метра и на 50 метра от него. Случаят попадал в хипотезата на т.14.5 от Общите Условия, защото е налице неизпълнение на задължението за движение с допустимата скорост, което се явява минимално изискване за полагане на грижи за предпазване от ситуации, които увеличават риска от увреждане на застрахования автомобил. В полза на застрахования „Порше лизинг Бг“ ЕООД поради проявената „груба небрежност“ от водача на застрахования автомобил не е възникнало вземане за застрахователно обезщетение, защото е налице изключен риск по т.14.5 от Общите условия, вр.с чл.395 ал.4 КЗ, поради което договорът за цесия от 31.10.2019 г. не водил до придобиване от ищеца в качеството на цесионер на вземане срещу ответника-застраховател.

Въззивният съд приема от правна страна следното:

Първоинстанционният съд правилно е определил правната квалификация на предявения частичен иск за главница в размер на 26 000 лева от 97 980, по чл. 405, ал. 1 от КЗ. Правната квалификация на иска за заплащане на законна лихва за забава върху главницата, считано от предявяване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане е 409 от КЗ вр. с чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

Страните по делото не спорят във въззивното производство, че ищецът с договор за цесия е придобил вземането от своя праводател-лизингодателя срещу застрахователя, което произтича от валидно застрахователно правоотношение, настъпването на процесното ПТП на 28.08.2019г. в 18.45 часа, уведомяването на застрахователя от застрахования за събитието, както и предоставянето на всички документи, необходими за удостоверяването и заплащане на застрахователното обезщетение.

Въззивният съд е отстранил допуснатото от първоинстанционния съд

съществено нарушение на съдопроизводствените правила и е назначил повторна автотехническа експертиза, на основание чл. 266, ал. 3 от ГПК

Видно от заключението на вещото лице - С.К., се установява конкретната фактическата обстановка на местопроизшествието и механизмът на настъпване на процесното ПТП. Според вещото лице, посоченият от свидетелите механизъм на ПТП, относно навлизането на неизвестен микробус в пътната лента на автомобила Ауди е малко вероятен, защото следите от гуми са насочени наляво, а не надясно, водачът не е имал техническа възможна видимост спрямо неизвестния автомобил за да задейства кормилния механизъм и при съпоставка на видимостта би възникнал удар между двете МПС. Вещото лице е изчислило, че скоростта на автомобила преди ПТП е около 70 км.ч., а в момента на удара в бордюра е около 46 км.ч. Според вещото лице, критичната скорост за преодоляване на завоя е около 52 км./ч., а при оптимална траектория е около 56 км.ч. и произшествието е предотвратимо при скорост не по-висока от 47 км.ч. В съдебно заседание е пояснил причината, поради която се разминават изчисленията на скоростта от двете съдебни автотехнически експертизи – скоростта се изчислява въз основа на полета на автомобила след удара в бордюра, който започва след отделянето на задните колела и целият автомобил се отдели от пътя. Това заключение не е оспорено от страните по делото, с изключение на отговора по т. 5, който е правен въпрос.

Протоколът за ПТП от 28.08.2019г. е официален свидетелстващ документ, който удостоверява изявленията пред длъжностното лице и се ползва с материална доказателствена сила, която обвързва съда, на основание чл. 179, ал. 1 ГПК. Видно от същия се установява, че водачът на л.а.“Ауди Q 7“ с рег. ***** – Б. А. Д., поради несъобразена скорост в зоната на ляв завой при с. Владимирово, е напуснал пътното платно в дясно и се блъснал в скат на канавката, посочени са причините видими материални щети върху автомобила, както и повреждането на 1 бр. пътна табела - С6.1. Водачът на МПС не е посочил пред длъжностното лице, че причината за настъпилото ПТП, била навлизането на движещ се срещу него бял микробус, който навлязъл в неговото платно. В протокола за ПТП не е посочен свидетел-очевидец, който да е пътувал в самокатастрофиралото МПС.

Видно от показанията на свидетеля Б. Д., управлявал процесния автомобил се установява, че МПС е било предоставено за управление от неговата съпруга, която е управител на ищеца. Показанията на този свидетел следва да се преценяват с оглед евентуалната му заинтересованост в полза на ищеца, защото има интерес представляваната от неговата съпруга търговско дружество да получи претендираното застрахователното обезщетение, както и поради евентуалната отговорност на свидетеля за регрес от непозволено увреждане от собственика на увредения автомобил, на основание чл. 172 от ГПК. Логично е при твърдения за наличието на движещ се насрещен автомобил, който е навлязъл в пътното платно и е част от непосредствените възприятия на водача, да бъде поне посочена като причина и удостоверена в протокола за ПТП. Освен това, същият механизъм на ПТП е възпроизведен и в съставения акт № 91166 от 28.08.2019г./л. 79/, който е подписан от свидетеля без възражения и при липса, на каквито и да е евентуални твърдения за различна причина за настъпване на ПТП. Според вещото лице, наличието на насрещно движещ се автомобил е малко вероятна причина за неговото настъпване, поради невъзможността на водача да го е видял и да може своевременно да реагира. Освен това, този свидетел е заявил пред съда, че познава този участък от пътя, в който имало много остър завой. Според него, скоростта на движение на управлявания от него автомобил била около 50 км.ч., а вещото лице е установила, че тя е 70 км.ч., като това заключение не е оспорено. Не е логично при предстоящ много остър ляв завой/около 90 градуса/, водачът внезапно да ускори скоростта на автомобила от 50 км.ч. на 70 км.ч. и да насочи автомобила в посока на движещия се срещу него автомобил/вляво/, вместо вдясно за да избегне удара. По така изложените съображения, не следва да се кредитират показанията на водача на лекия автомобил.

Според настоящия съдебен състав, не следва да се кредитират и показанията на свидетеля-очевидец Б. Т.. Този свидетел не е посочен в протокола за ПТП и неговите показания противоречат на установения от вещото лице механизъм на местопроизшествието. Освен това, неговото твърдение, че имал усещане за скорост около 50 км.ч. е субективно чувство и няма доказателствена стойност.

Според мнозинството от настоящия съдебен състав, съществува

противоречие между представеното от ищеца писмо с рег. № 94-00-8/03.01.2020 год. и представеното от ответника писмо с рег. N 53-00-495/28.07.2020 год., и двете подписани от Г. С., директор на Областно пътно управление-Добрич на Агенция „Пътна Инфраструктура“. С първото се удостоверява, че ограничението на скоростта в процесния участък е 50 км.ч., а с второто се удостоверява, че ограничението в скоростта е 30 км.ч. Това означава, че съществува противоречие между тези официални свидетелстващи документи, поради което следва да се приеме, че ответникът не е доказал при условията на пълно и главно доказване, какво е действителното ограничение на скоростта в процесния участък. Представените от ответника с отговора на исковата молба снимки, представляват веществени доказателствени средства, които нямат достоверна дата по отношение на ищеца и също не могат да установят по категоричен начин, че на 28.08.2019г. в процесния участък е имало пътен знак с ограничение от 30 км.ч.

Предмет на правния спор във въззивното производство е наличието на обстоятелството – груба небрежност, уговорено като изключен риск по т. 14.5 от общите условия към застрахователния договор във вр. с чл. 345, ал. 5, т. 1 от КЗ.

Правната уредба на грубата небрежност е лаконична и се съдържа в разпоредбите на чл. 94 , ал. 1, пр. последно и чл. 255, ал. 2, изр. първо от ЗЗД. Съгласно правната доктрина, небрежността и грубата небрежност се различават по съдържанието на модела на дължимо поведение и различието е само количествено. При груба небрежност действа този, който не полага грижа , каквато и най-небрежният човек не би положил в подобна обстановка – К., А., Облигационно право – Обща част, седмо издание, Сиби-2016г., стр. 459. Съгласно трайно установената и непротиворечива практика на ВКС, грубата небрежност не се отличава по форма от небрежността, а по степен, тъй като е неполагане на грижа, която би положил и най-небрежният човек, зает със съответната дейност и при подобни условия. В този смисъл са решенията по гр.д. № 387/2010г., гр.д. № 1577/2010г., гр.д. № 951/2011г., гр.д. № 4075/2013г., гр.д. № 2798/2014г., , гр.д. № 4417/2015г. – всички на IV гр.о. на ВКС, както и решенията по т.д. № 3092/2014г. на II т.о. на ВКС и т.д. № 656/2019г. на I т.о. на ВКС.

В процесният случай не може да се направи обоснован извод за груба небрежност, проявена от водача на застрахования автомобил „Ауди” модел Q 7 при установения механизъм на ПТП. Не всяко нарушение на правилата за движение по пътищата съставлява груба небрежност, включително и движението с несъобразена скорост. В случая е доказано виновно неизпълнение на задължението за спазване на правилата за движение, от водача управлявал процесния автомобил със 70 км.ч. при ограничение от 50 км.ч. Действително ако се е движел с по-ниска скорост, водачът вероятно е щял да успее да преодолее завоя, но в случая преценката следва да се извърши количествено и по степен, доколкото превишаването на скоростта от 20 км.ч. е довела до настъпване на произшествието. Дори да се приеме, че е налице лоша преценка за необходимата скорост, това действие на водача, не може да се квалифицира като груба небрежност, защото няма неполагане на грижа, която би положил и най-небрежният човек, зает със съответната дейност и при подобни условия. Следователно ответникът не е доказал, че водачът на застрахования автомобил е проявил груба небрежност, даваща основание на застрахователя да откаже заплащане на застрахователното обезщетение.

Следователно са налице предпоставките за ангажиране отговорността на ответника за заплащане на дължимото застрахователно обезщетение на ищеца за процесния автомобил. Размерът на обезщетеното трябва да съответства на размера на вредата към деня на настъпване на застрахователното събитие и не може да надвишава действителната стойност на вещта. Когато е налице пълна увреда се дължи обезщетение в размер на действителната стойност, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго със същото качество. Страните по делото не спорят, че действителната пазарна стойност на процесния автомобил е в определения от вещното лице размер от 94 400 лева.

Основателно е възражението на ответника за редукция на застрахователното обезщетение, но с 25 %, защото управлението на автомобила с превишена скорост е причинило и способствало за настъпването на застрахователното събитие.

Основателно е възражението на ответника за приспадане на запазените детайли на МПС, съгласно определената от вещното лице Е., които са в общ размер от 19 400 лева/л. 181/.

Доколкото предмет на делото е частична искова претенция в размер на 26 000 лева, същата е основателна в предявения размер.

Неоснователно е заявеното от ответника в условията на евентуалност възражението за съдебно прихващане, със сумата от 7 165,59 лева, представляваща дължима и неплатена застрахователна премия за четвърта и

пета вноска по полицата, на основание т. 28 от ОУ, която урежда, че при настъпване на застрахователното събитие, цялата премия по застраховката става изискуема. Сключената застраховка представлява рамков договор, който е за пет години и за периода 23.11.2016г. – 22.11.2021г.. Това означава, че размерът на застрахователната премия се определя съобразно процента на овехтяване и се дължи за съответната календарна година. След погиването на вещи на 28.08.2019г., застрахователният договор се разваля по право и застрахователна премия не се дължи за периода след 23.11.2019г. до 22.11.2021г., на основание чл. 89, ал. 1, изр. първо.

Страните изрично са уговорили в застрахователната полица/л. 19/, че дължимите суми се заплащат в лева по фиксинга на БНБ в деня на падежа. Следователно в процесната хипотеза не следва да се прилага разрешението, дадено в Тълкувателно решение № 4/2014г. от 29.04.2015г. на ОСГТК на ВКС.

Досежно основателността на частичния иск за главница, основателна е исковата претенция за законна лихва върху главницата, считано от предявяване на исковата молба до окончателното ѝ заплащане.

Неоснователно е възражението на ответника за прекомерност на заплатеното от ищеца адв. възнаграждение за въззивното производство. По делото са събрани и обсъдени множество доказателствени средства, между които са налице противоречия и несъответствия, изложени са множество правни доводи и в предмета на делото са включени множество правопогасяващи възражения за отказ за изплащане на застрахователно обезщетение поради изключен риск, за редукция, за приспадане стойността на запазените части и възражение за съдебно прихващане. Делото представлява, както правна така и фактическа сложност, поради което заплатеното възнаграждение от 2 000 лева при минимален размер от 1 310 лева не е прекомерно.

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК, въззиваемият/ищецът има право на разноски за двете инстанции в общ размер на 7 200 лева, за които са представени доказателства, че са реално извършени и ответникът следва да бъде осъден да ги заплати.

Предвид гореизложеното първоинстанционното решение е незаконосъобразно и следва да се отмени, предявените искове са доказани по основание и размер, поради което са основателни и следва да бъдат уважени от въззивния съд.

Мотивиран така, Софийският апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 260211 от 22.10.2020г., постановено по т.д. № 2486/2019г., по описа на СГС, VI-4 състав, с което е отхвърлен предявеният частичен иск от „МВЕЦ - Ракита“ ООД, ЕИК 202523706 срещу „Застрахователно акционерно дружество Армеец“ АД, ЕИК 121076907, с правно основание чл. 99 ЗЗД, вр. с чл. 405 КЗ за сумата от 26 000 лв., частично от 97 980 лв. – застрахователно обезщетение за вреди от ПТП на 28.08.2019 г., от което е бил увреден л.а. „Ауди Q 7“ с рег.*****. и е осъден да заплати съдебни разноски от 700 лева **И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА „Застрахователно акционерно дружество Армеец“ АД, ЕИК 121076907, със седалище и адрес на управление в град София, район Средец, ул. „Стефан Караджа“ № 2 да заплати на „МВЕЦ - Ракита“ ООД, ЕИК 202523706, със седалище и адрес на управление в град София, ж.к. Лозенец, ул. „Горски пътник“ № 51, вх. 1, ет. 5, ап. И, сумата от 26 000/двадесет и шест хиляди/ лева, частично от 97 980 лв., представляващо застрахователно обезщетение за вреди от ПТП на 28.08.2019 г., от което е бил увреден л.а. „Ауди Q 7“ с рег. *****.

ОСЪЖДА „Застрахователно акционерно дружество Армеец“ АД, с ЕИК 121076907 да заплати на „МВЕЦ - Ракита“ ООД, ЕИК 202523706 сумата от 7 200/седем хиляди и двеста/ лева, представляваща разноски за двете инстанции.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС, в едномесечен срок от връчването на препис на страните, при условията на чл. 280, ал. 1 и ал. 2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____